

Иван Кръстев

Кон
на
балкон

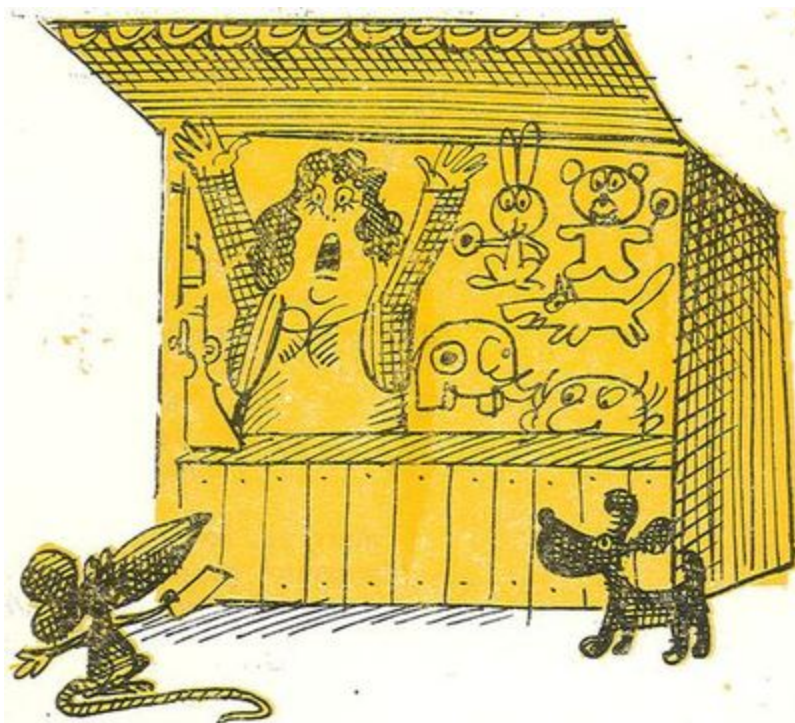
Български
писател

ИВАН КРЪСТЕВ

КОН НА БАЛКОН

chitanka.info

СТРЕЛБИЩЕ

СТРЕЛЕЦ СИМО

Грее на пазара — вижте! —
пак неделното стрелбище.
Пъстроцветните мишени
чакат тебе, чакат мене.
Аз затичвам: „Дайте пушка!“
Вземам заека на мушка.
Но ме изпревари Блага —
гръмна, заекът избяга.

„Моля! Моля! — измърморих —
този път ще стрелям в орех.“
Ала Атанас — не чу ли —
стреля, ореха отбрули.

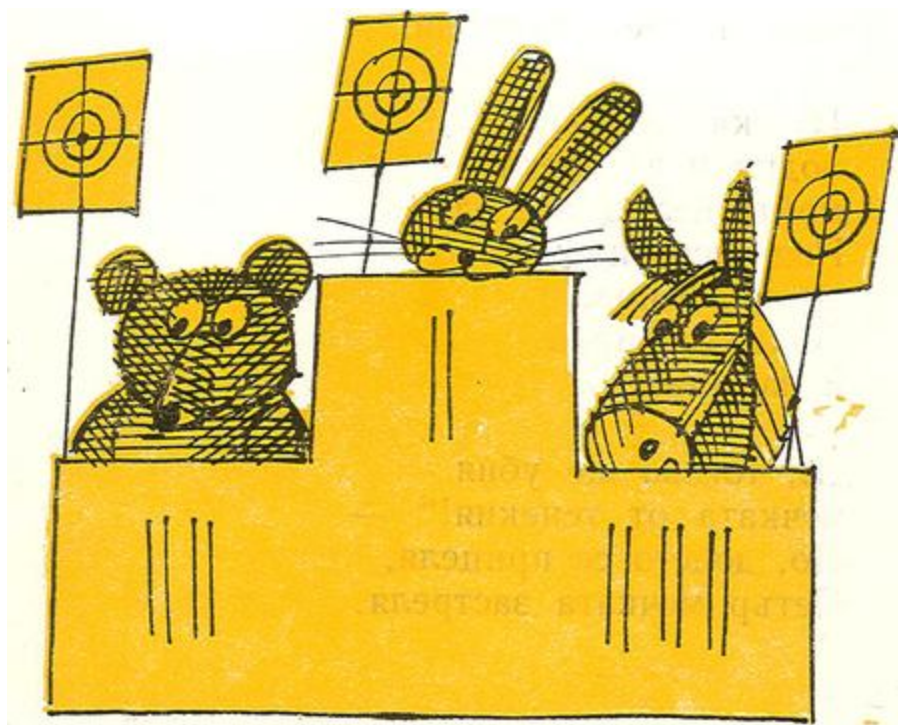
Пушка взел,
подпрян на лакът,
мойта цел сега е влакът.
Под носа ми
гръмна Кина.
Влакът свирна
и замина.

„Е, тогава ще убия
мечката от тенекия!“ —
Но, додето се прицеля,
Петър мечката застреля.

„Чакайте! — рева сърдит. —
Искам да убия кит!“
Спас и Христо, без да питат,
гръмнаха. Потъна китът.

Исках да улуча коня,
но ме изпревари Соня;
вдигнах пушка към копия,
но в копия стреля Зоя...

В тази празнична неделя
повече не ми се стреля.
Тъжен, зачервен от срам,
крача и коря се сам:
„Тъй си бавен, Симо,
просто... непростимо!“

ПО КАКЪВ ЗАКОН

*Повелява нощният закон:
Спи в леглото, спи във влак, на кон!
Спи в каюта, спи на самолет!
Спи на пясък, на парче от лед!
Спи по гръб на меката трева,
седнал спи, подпрял на длан глава!
Като катерица спи на клон,
на стебло — облегнат като слон,
като гущер — върху камък твърд!
В мрачна дупка — като плъх и кърт.
Спи на прилепа съня зловец —
спи с глава надолу, ако щеш!*

*Но какъв закон ти разреши,
днес, щом третият звънец звъня,
на чина, запушил с пръст уши,
да заспиш и... да проспши деня?*

ДЯДОВАТА ТАНИЧКА

*Как обича Таничка
да закусва баничка!
Пие чай от каничка
с баничката Таничка.*

*Дядо става от зори
баничка да меси.
Слага чая да заври.
— Таничке, къде си?*

*Таня сладко на закуска
с чая баничката хруска.
И не вижда, че са двама.
Че и днес пред дядо няма —
нито дъх от баничка,
нито звън от каничка!*

МОТИВИ

*Първокласничката Личка
смята, че не е беда,
дето детската количка
с незаспалата сестричка
вън остана на дъжда.*

*И мотивите са ясни:
щом липата в дъжд расте,
то защо да не порасне
и шестмесечно дете!*

ПОНОСИ МЕ!

*Всички знаят Ленчето.
За какво ли хленчи то?*

*Тръгнем на пазар или
бързаме за влака,
хленчи: „Кръста ме боли!
Рамото ме щрака!
Леличко Елена,
тъй съм уморена,
нося твоето име —
хайде, поноси ме!“*

*Всички знаят Ленчето.
Да го носят — хленчи то.*

*„Дъжд ще завали навън,
трябва да излизам,
а върти ме и насън
остър ревматизъм.
Братовчедо Симеон,
нищо че не си ми кон,
виждаш — нямам сили,
поноси ме, мили!“*

*Всички знаят Ленчето.
Да го носят — хленчи то.*

*Крачи в цветната алея
Оля. Ленчето след нея:
„Поноси ме, Олинка,
че съм болна-болнинка!“...*

*Вие, разни Ленчета,
дето само хленчите,
с това ваше ПОНОСИ МЕ
ставате НЕПОНОСИМИ!*

„ЕТЪРЧО“

Тъй е влюбен Петърчо
в търновския „Етър“,
та наричат „Етърчо“
този влюбен Петър.

Радиото извести ли,
че играе „Етър“ —
през Трапезица с все сили
мигом хуква Петър

— Момко, вълци ли те гонят? —
старец го закача. —
Кой те чака?

— Стадионът.

Ще изпусна мача...

Днес с букет от гладиоли
в клас пристигна Петър.
Ще ги носи... на кого ли?
— На играч от „Етър“!

А по своя си причина
цупи се Анета:
— Хайде, махай се от чина
заедно с букета!

— Че с кого ще сяда Петър?
— Как с кого? С играч от „Етър“

ВЪЗДИШКА

Понякога денем
въздишам горещо.
Запитва ме баба:
— Боли ли те нещо?

Понякога нощем
тих глас ме събужда.
Отварям очи
и въздишам без нужда.

Разлиствам забавна
и весела книжка,
а моите устни
отронват въздишка.

Въздишам на чина,
въздишам в трамвая,
дори и когато
на футбол играя.

Днес срещна ме Веска
в кварталното кино.
— Въздишката — казва —
е нещо старинно!

Старинно... старинно...
Уж гледам невинно
към Веска... Не дишам.
А само въздишам!

НЕКА СИ ОСТАНЕ В ТАЙНА

Считат ме за анемичен.
Чичо все ми носи мед.
Казва ми: — Хапни си, чичин,
нещо виждаш ми се блед!

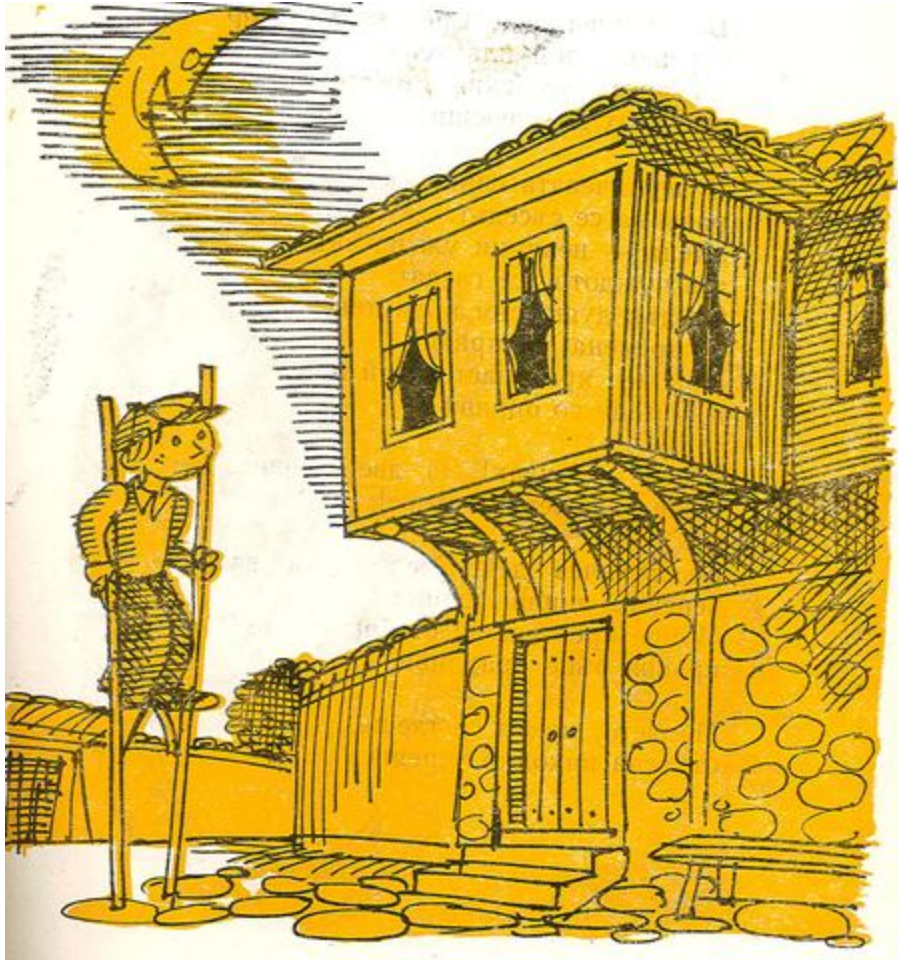
Леля шепне с взор вторачен:
— Де да беше само блед!
Той направо е прозрачен,
та не е и за портрет.

— Я излез! — извиква Юля. —
И на двора поиграй!
Че жълтееш като дюля —
сякаш си роден в Китай.

Всички гледат ме с тъга
и със съжаление.
Само Райна засега
е на друго мнение.

Викна, щом се вгледа в мене:
— Блед ли? Целият гори!
Бузите му са червени!
И ушите му — дори!

(Моля ви, това... за Райна
нека си остане в тайна
и че... взел незнайни сили
от звънливия ѝ глас,
цяла вечер на кокили
край дома ѝ крачих аз!)

ДВЕ ЧЕРЕШИ

*Бе слънчев ден. Сред всеки двор
черешов плод пламтеше.
Аз през съседския стобор
откъснах две череши.*

*В черничевата сянка скрит,
развика се съседът:
„Деца — невинни уж на вид,
а в чуждото все гледат!
От дън душа съм възмутен!
О, времена! О, нрави!
Народец крив расте край мен
и кой ще го оправя?“*

*Съсед — чудака! За две череши...
Поне за повече да беше!*

*Бе слънчев ден. Сред всеки двор —
череши, вишни, сливи.
Момче през нашия стобор
провря ръце крадливи.*

*Момчето, както се таеше,
откъсна няколко череши.*

*Аз се развиках възмутен:
„О, времена! О, нрави!
Народец крив расте край мен
и кой ще го оправя?
Да се петниш за две череши...
Поне за повече да беше!“*

ПРЕСЛЕДВАЧИ

*Братовчед един — Младен
ни събра на имен ден.
Пихме оранжада. Пяхме.
Свечери се, закъсняхме.*

*— Хайде, какичко Светлано,
да се връщаме дома,
че излязохме отрано,
а и мама е сама!*

*Тръгваме към къщи пеш.
А след нас... върви младеж!*

*Кака в кърпичка се киска:
— Този пък какво ли иска?
Но... слова са тук излишни,
че не сме ни стогодишни,
ни сме грозни при това.
Трябва да се действа срочно! —
каза кака и нарочно
кърпата си изтърва.*

*Момъкът — и миг не чака,
а подаде я на кака.*

*После тръгна редом с нея
в здрачината късна.
От градинската алея
нарцис бял откъсна.
Подари го на Светлана,
даже подръка я хвана...*

На рождения си ден
пак покани ни Младен.
Песни. Оранжеда. Смях.
Аз отново закъснях.

Бях без кака. И сама
се запътих към дома.
Бързах, че ме чака мама,
а и времето тече.
Изведнъж видях през рамо,
че след мен... върви момче!

Кърпичка в дланта си стискам:
„Този пък какво ли иска?
Но... слова са тук излишни,
че не сме ни стогодишни,
ни сме грозни при това.
Трябва да се действа срочно!“
Кърпичката си нарочно
пуснах в сухата трева.

Изтъних гласа си плах:
— Аз ли нещо изтървах?

Тези думи много значат.
Но не трепна преследвачът.
А с душа надменна рече
след призивния въпрос:
— Тая сополанка вече
кърпа имала за нос!

СОМНАБУЛ

*Изуми се просто мама,
не лови я вече сън,
щом узна, че по пижсама
нощем се разхождам вън.*

*Като мама изумен,
втренчи се и татко в мен:*

*— Виждали те да излизаш
и да бродиш до зори
по балкона, по корниза
и по покрива дори.*

*Дядо (той отгде научи,
глух е — как ли бе дочул?)
пита: — Вярно ли е, внуче,
че си станал сомнабул?*

*Вярно е! (Макар че крия.)
Но не бродя аз самия,
а с протегнати ръце
броди... моето сърце.*

*През прозореца то слиза
по бадемовия клон
и пристъпва по корниза
към съседския балкон —
дето тихо спи Лиляна
с плитчица като лиана.*

*И потръпващо сърцето
(не от треска, не от студ)*

*„лека вечер“ през пердето
й прошепва с глас нечут!*

ПРИЧИНА ЗА ОТСЪСТВИЕ

*Имаха урок за климат
и за морски брегове,
ала няма да го имат
малките от пети-ве.*

*Че отсъства географът
Жорж Петров — Екваторът.
(Всеизвестен му е нравът —
да го „грабва“ вятърът).*

*Този път къде ли пак
го отнесе вятър?
И не зъзне ли сред сняг,
свит под кожсен шатър?*

*Уж доволен е класът,
а е недоволен.
— Може да го донесат
чукчи — тежко болен!*

*— Може да го дебнат скрити
я самумът, я гладът
и леглото му термити
в джунглата да изядат!*

*— Може да го плисне с лава
на Везувий кратерът!
Как ще се спаси тогава
Жорж Петров — Екваторът?*

*— Ами ако срещне лъв
сред меридианите!*

(Този лъв, ръмжащ от стръв,
с ласо ли ще хванете?)

— Ами ако срещне морж
между паралелите!
(В този морж дебелокож
с лък ли ще се целите?)...

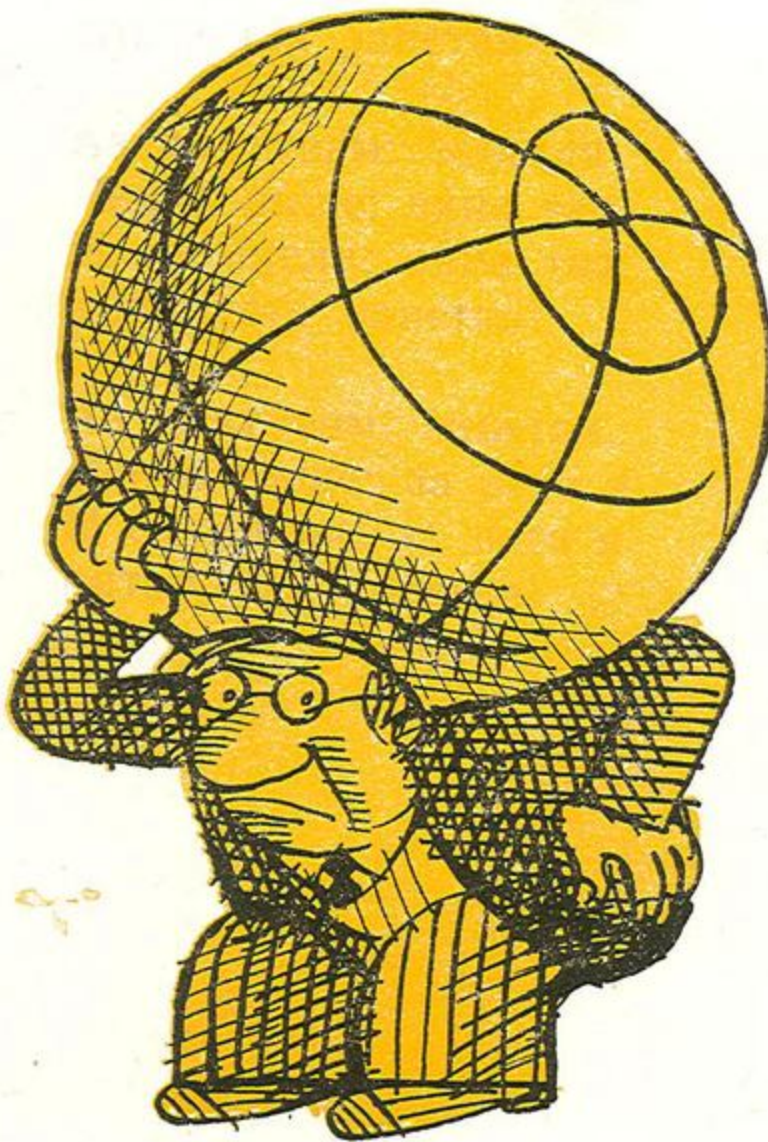
Млъкват. Тишина голяма.
По гърба полазва мраз.
Щом Екваторът го няма
става май студено в клас.

Но на края влезе Верка
(майка ѝ е акушерка)
и класът щастлив узна
ненадейна новина. —

Джунгла, лъв, Везувий, зима
всичко туй било е вятър, че...
че... Екваторът си имал
мъничко Екваторче!

ИГРОСЛОВИЦИ

КОЙ КАК ПИШЕ „ЗАПЕТАЯ“

*Аз диктувам: запетая.
Петльо пише: запя тая.
И си мисли: запя тая
гласовита запетая!*

*Аз диктувам: запетая.
Мурджо пише: за пет лая.
И си мисли: за пет лая
плаче тая запетая!*

*Аз диктувам: запетая.
Пенка пише: зя̀па тая.
И си мисли: зя̀па тая
кривоуста запетая!*

*Аз диктувам: запетая.
Пенчо пише: за пета я.
И си мисли: за пета я
ритам тая запетая!*

ГОРИЛИ

*Питам черни горили
— Горили,
черни лица
в гори ли
сте горили?*

*Отговарят горили:
— В гори ли!
Черно лице
под сенките
гори ли?*

ПЕЛИКАНИ

*Пиле кани
пеликани:
— Пейте с кани,
пеликани!*

*Пели с кани
пеликани;
пели кани
с пеликани.*

*Пиле кани
пеликани:
— Пийте с кани,
пеликани!*

*Отговарят пеликани:
— Не! Не пием,
пиле, с кани.
Ако бяхме пили с кани,
щяхме да сме ПИЛИКАНИ.
Ние само пеем с кани,
затова сме ПЕЛИКАНИ!*

БАСТОН

*Моля те, кажи БАСТОН:
БАС ли си, или си ТОН?*

*— Как да кажа, че съм БАС,
като в хор не пея аз!
Как да кажа, че съм ТОН,
като нямам камертон!*

*И при все това, БАСТОН,
ти защо си БАС и ТОН?*

*— За да може сричка БАС
да се хване с теб на бас —
че е тежка точно тон
втората ми сричка ТОН!*

ПОВЛЕКАНИ В ПАВЛИКЕНИ

*В Павликени Павле кани
да отидат повлекани.*

*— Не ходете, повлекани,
нищо че ви Павле кани.
Инак може Павликени
да ми стане Повлекени!*

ГРАФСКИ ИСТОРИИ

1

*Гео графът,
географът,
гледа в пъстрия атлас.
Как го каза:
„Гео графът
или Гео географът?“ —
не можах да чуя аз.*

*Ако кажеш „Гео графът“ —
няма да е географът
и не трябва му атлас.
Ако кажеш „географът“ —
друг ще е, не Гео графът
и тогаз му дай атлас!*

*Не атлас, ами атлаз
и коприна радват графа.
Географският атлас
остави на географа!*

*Впрочем тъй и не разбрах:
граф ли е, не е ли граф
този Гео географът?
Или пък е географ
онзи Гео — Гео графът?*

2

*Нося тук вода в гарафа.
Би ли пил от нея граф?*

— Не канѝ с гарафа графа,
граф не пие от гарафа —
тя е съд за географ.

— Но... попадне ли в беда
сред безводна местност графът
и единствено вода
има само географът
и водата е в гарафа?

— Няма как, ще пие графът!

3

Хапнал би попара графът,
но му пречи параграфът.

Забранява параграфът
да стои до пара графът.

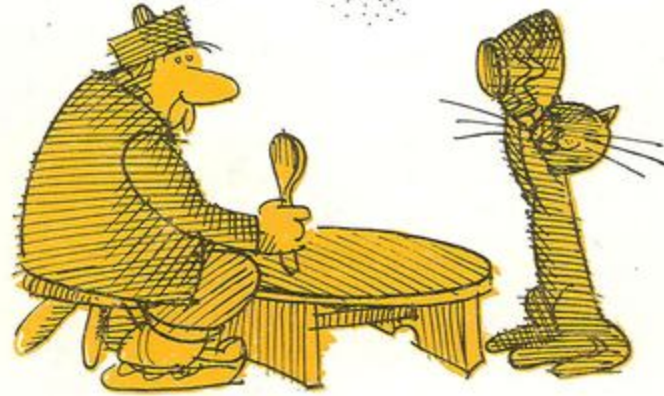
А каква ще е попара,
щом не пуца сладка пара?

Тъй че, срещу параграфа
взе да вдига пара графът.

Вдига пара, вдига пара,
също като влак на гара.

Ала кипна параграфът
и... без графство днес е графът.

Граф не е, ама попара
той яде сред сладка пара!

СВАКО ЯКО БЕЗ МЛЯКО

*О, не казва ХЛЯБ и МЛЯКО,
ами казва ХЛЕБ И МЛЕКО
моят свако — свако Яко
и по плевенски — калеко.*

*Но КАЛЕКО очевидно
някак му звучи обидно,
затова и свако Яко
иска да му викам СВАКО.*

*Аз му викам СВАКО ЯКО,
ала той не казва МЛЯКО
и току си знае МЛЕКО
моят свако де, калеко.*

*С ХЛЕБ и МЛЕКО, мой калеко,
не отива се далеко,
а речеш ли ХЛЯБ и МЛЯКО,
стъпваш някак си по-яко.*

*По-добре, кажси двояко:
ХЛЯБ и МЛЕКО, ХЛЕБ и МЛЯКО,
ала нивга толкоз леко
не продумвай ХЛЕБ И МЛЕКО.*

*Напоследък свако Яко
не яде ни хляб, ни мляко.
Каже ли: „Купи ми МЛЕКО!“
„НЕМА — казвам му, — КАЛЕКО!“*

ЧУДАТИ ДУМИ

КОН НА БАЛКОН

О, има с какво да блесне
пъстрият конски свят!
Прославени и всеизвестни
имена го красят:

Буцефал — на Александър
конят с човешки глас;
в космоса без скафандър
крилатият кон Пегас;

конят на Баба Яга,
превърнат в метла при това;
мустангът, с който бяга
конникът без глава;

хората-коне кентаври,
железният кон-робот
и увенчаният с лаври
Росинант на Дон Кихот...

Читателят можем да пратим
при коне какви ли не.
Но имат те един побратим
различен от всички коне —

КОН, който в обор не живее,
не спи ни в яхър, ни в дам.
„Домът му тогава къде е?“ —
ще полюбопитствуваши, знам.

Къде ли? В новата сграда,
вън, на самия балКОН

*живее — за изненада —
този небивал КОН.*

*Тясно е май на балКОНа,
но на него му е добре.
И на църковна иКОНа
той може да се побере.*

*Виж го: сред хорова песен
лежи на иКОНата благ.
След миг като дух омагесан
влиза в бутилка с КОНяк.*

*После в унес да чезне
на КОНцерт го виждаш ти
и на трапези годежни
с КОНфетите да лети.*

*Как, моля, ще заседават
в съда без нашия КОН,
нали (такъв му е нравът!) —
участва във всеки заКОН.*

*Чужд на уют и удобства,
презиращ постеля и зоб,
той нощем направо се просва
на снопче изсъхнал КОНоп.*

*Има и друга наклонност —
да спи, окачен на КОНец.
Даже на острия КОНус
заспива като в дворец —*

*тоя КОН, който живее
в думите. И само там!
(Всъщност, домът му къде е —
ти вече научи сам.)*

АФРИКАНСКАТА ПРИНЦЕСА

*От Гана в черна Африка,
от столицата Акра,
животните изпратиха
маймунка в Калиакра.*

*Видяла стадо биволи,
тя махна с длан гореща:
„Така, бизони, бива ли
скъп гост да се посреща!*

*Къде ви са бананите?
Фурмите ви къде са?
С трева ли ще нахраните
задморската принцеса?*

*Къде са боабабите,
за да я подслоните?
Нима ще ѝ ограбите
и нощите, и дните?*

*Така се срещат цигани!
А нужно е сред парка
за моето пристигане
да се издигне АРКА!*

*О, вижте ми и ноктите —
аз крия ги под лакът,
че в езерата, в локвите
от тях изми се ЛАКЪТ...“*

*Учудените биволи
сумтят в тревата ниска.*

Какви неща небивали —
тя ЛАК и АРКА иска!

Не никнат те по нивите,
сред морската тръстика...
„Не трябва да унивате! —
един делфин извика. —

Щом иска ги наистина
принцесата от Акра,
да прочете на пристана
обратно «КАЛИАКРА»!»

ШОП НА „СТОП“

Тръгнал с кораб, с влак на „стоп“,
минал сто тунела,
що ли дири този шоп
сред Венецуела?

В столицата КАРАКАС
вика, пръсти чупи —
нещо в този ранен час
иска да си купи.

Никой шопа не разбира,
що ли шопът сака?
Дават му: презрамки, бира,
щипки, два котака.

„Нèчем!“ — той почесва плешка.
И току се блещи: „Грешка!“
Развълнува се градът.
Брей, какво да му дадат!

Що ли иска? Помогнете
да се върне с дар назад.
— Как?
— Обратно прочетете името на онзи град!

(КАРАКАС — САКА РАК)

КАК ГРАД РУСЧУК СТАНА РУСЕ

— *Хей, РУСЧУК, хей, РУСЧУК,
в тебе има ли РУС ЧУК?
Срещал съм и чер, и бял,
но рус чук не съм видял!*

— *На ковачите напук,
имам чук такъв — не друг,
ала много той тежи
и сред Дунава лежи.*

— *РУС Е! — викна сом брадат. —
Ясно виждам: РУС Е!...
Оттогава този град
се нарича РУСЕ!*

ЛЕЛЯ СИЯ БЕЗ САКСИЯ

*Написах САК, до него — СИЯ,
прочетох с глас висок: САКСИЯ.
А после взех на кака
сака,
поставих го до леля СИЯ,
но... не получи се САКСИЯ!*

КАК СИ НАПРАВИХ САМОВАР

*Бе ми нужен
самовар,
самовар.
И отидох
на пазар,
на пазар.*

*И отидох
на пазар,
на пазар —
да си купя
самовар,
самовар.*

*Не намерих
самовар,
самовар,
а намерих
САМО ВАР,
САМО ВАР.*

*Слях словата
„САМО ВАР“,
„САМО ВАР“ —
и направих
„САМОВАР,
САМОВАР!“*

ФУТБОЛНА ВРАТА

— Пак ли,
футболна врата,
си разтвори
уста?

— Имам апетит
ГОЛЯМ.

— И какво ядеш?

— ГОЛ ЯМ!

Издание:

Иван Кръстев
Кон на балкон

Весели стихотворения, игрословици, чудати думи

Редактор: Кръстьо Станишев
Художник: Георги Анастасов
Художествен редактор: Елена Маринчева
Технически редактор: Виолета Кръстева
Коректор: Маргарита Милчева

Формат 16/60/84; тираж 10 113 екз; подвързия 2113 екз; брошура 8000 екз; печатни коли 3,50; издателски коли 3,26; уик 2,42; л. г. VII/65б; изд. № 5549; поръчка № 72/1981 година на изд. „Български писател“; дадена за набор на 22.XII.1980 година; излиза от печат на 20.III.1981 година; цена: подвързия 0,59 лв.; брошура 0,39 лв.

Код 25 9537225114/6255-51-81

Издателство „Български писател“, София, 1981
ПК „Георги Димитров“, София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.